

Thomas S. Monson forseti

Hann er upp risinn!

Tóm gröfin þennan fyrsta páskamorgun veitti svarið við spurningu Jobs: „Þegar maðurinn deyr, lifnar hann þá aftur?“

Þetta hefur verið eftirtektarverður ráðstefnuhluti. Ég, sem forseti kirkjunnar, hef ákveðið að segja tvö orð, sem eru þekkt sem mikilvægustu orðin á enskri tungu, til þeirra sem hafa tekið þátt hingað til í ráðstefnunni. Til systur Cheryl Lant og ráðgjafa hennar, kórsins, tónlistarmanna og ræðumanna, þá eru orðin þessi: „Þakka ykkur.“

Fyrir mörgum árum, þegar ég var í London, Englandi, heimsótti ég hið fræga Tate listasafn. Verk eftir Gainsborough, Rembrandt, Constable og fleiri fræga listamenn voru þar til sýnis í öllum söllum. Ég dáðist að fegurð þeirra og þeirri listrænu hæfni sem þurfti til að skapa þessi meistaraverk. Alveg út í einu horninu á þriðju hæð var þó málverk, sem ekki aðeins vakti athygli mína heldur fangaði einnig hjarta mitt. Listamaðurinn, Frank Bramley, hafði málað fábrotið býli við vindblásið hafid. Tvær konur, móðir og eiginkona

fjarverandi fiskimanns, höfðu vakað og beðið alla nóttina eftir heimkomu hans. Nú var nóttin liðin og við blasti sá veruleiki, að hann hefði farist á hafi úti og kæmi ekki til baka. Krjúpandi við hlið tengdamóður sinnar, með höfuðið grafið í kjöltu eldri konunnar, grét unga konan í örvæntingu. Útbrunnið kertið á gluggasillunni vitnaði um árangurslausa næturvöku.

Ég skynjaði sársauka ungu konunnar, ég fann sorg hennar. Áhrifamikil og lifandi áletrunin sem listamaðurinn gaf verki sínu sagði hina hörmulegu sögu. Þar stóð: *Vonlaus dögum.*

Ó, hve unga konan þráði huggun, já, raunveruleika „Sálumessu“ Roberts Louis Stevenson.

Heima er sæfarinn, heim af sjónum,

Óg heima er veiðimaðurinn, heim af beiðunum.¹

Engin staðreynd jarðlífsins er jafn örugg og endalok þess. Dauðinn kemur til allra; hann er „alheims arfleifð okkar. Hann getur krafist fórnarlamba sinna í frumbersku eða æsku; [hann getur vitjað] okkar á hátindi lífsins; eða beðið með komu sína þar til hærurnar hafa safnast á höfuðið; hann getur komið vegna slysfara eða sjúkdóma, ... eða ... af eðlilegum orsökum; en koma hlýtur hann.“² Óhjákvæmilega fylgir honum sársaukafullur missir og mikið áfall, einkum hjá hinum ungu, vegna drauma sem ekki rætast, markmiða sem ekki nást og vona sem bresta.

Hvaða jarðnesk vera, sem stendur frammi fyrir missi ástvarnar, eða stendur sjálf á þröskuldi óendanleikans, hefur ekki íhugað hvað bíði handan þeirrar hulu sem skilur hið sjáanlega frá hinu ósýnilega?

Maður að nafni Job — sem lengi hafði notið efnislegra blessana, en var nú sárþjáður af öllu því sem þjáð getur manninn — sat fyrir mörgum öldum hjá félögum sínum og bar upp þessa sígildu og síungu spurningu: „Þegar maðurinn deyr, lifnar hann þá aftur?“³ Job mælti það sem hver lifandi karl eða kona hefur hugleitt.

Þennan dýrðlega páskamorgun langar mig að fjalla um spurningu Jobs—„Þegar maðurinn deyr, lifnar hann þá aftur?“ og gefa svarið, sem fengist hefur ekki aðeins af djúpum hugleiðingum, heldur einnig frá opinberuðu orði Guðs. Ég byrja á því sem skiptir mestu.

Ef hönnun er til í þessum heimi sem við lifum í, hlýtur að vera til hönnuður. Hver getur horft á undur alheimsins án þess að trúá því að til

sé áætlun varðandi allt mannkyn?
Hver getur efast um að til sé
hönnuður?

Í 1. Mósebók lærum við um hinn mikla hönnuð sem skapaði himin og jörð: „Jörðin var þá auð og tóm, og myrkur grúfði yfir djúinu.”

„Verði ljós,” sagði hinn miklu hönnuður. „Og það varð ljós.” Hann skapaði hvelvinguna. Hann aðskildi þurrlendið frá vötnunum og sagði: „Láti jörðin af sér spretta græn grös, ... og aldintré, sem hvert beri ávöxt eftir sinni tegund með sæði í.”

Tvö ljós skapaði hann — sólina og tunglið. Þá komu störnurnar samkvæmt hönnun hans. Hann kallaði eftir lifandi skepnum í vötnin og fugla til að fljúga yfir jörðu. Og það varð svo. Hann gjörði fénað, villidýr og skriðkvikindi. Hönnunin var nærri fullkomin.

Síðast af öllu skapaði hann mann í sinni mynd — karl og konu — sem drottna áttu yfir öllu sem lifði.⁴

Maðurinn einn hlut vitsmuni — heila, huga og sál. Maðurinn einn, með þessa eiginleika, hafði getu til að trúá og vona, hljóta innblástur og setja markið hátt.

Hver getur haldið því af sannfæringu fram — að maðurinn, göfugasta verk hins mikla hönnuðar, sem drottna átti yfir öllu sem lifði, með heilabú og vilja, með huga og sál, með vitsmuni og guðleika — ætti að enda tilveru sína þegar andinn yfirgæfi sitt jarðneska musteri?

Til að skilja merkingu dauðans, verðum við að kunna að meta tilgang lífsins. Hið daufa ljós trúarinnar verður að víkja fyrir hádegisbirtu opinberunar, sem færir okkur þá

vitneskju, að við lifðum áður en við fæddumst á jörðu. Í fortílverunni vorum við án efa meðal þeirra sona og dætra Guðs sem sungu gleðisöng yfir því að fá tækifæri til að takast á við þessa erfiðu en nauðsynlegu jarðnesku tilveru.⁵ Við vissum að tilgangurinn var að fá efnislíkama, að sigrast á prófraunum og sanna að við myndum halda boðorð Guðs. Faðir okkar vissi, að vegna eðli jarðlífsins yrðum við fyrir freistingum, myndum syndga og hrasa. Til að við ættum alla möguleika á að vel gengi, sá hann okkur fyrir frelsara sem myndi þjást og deyja fyrir okkur. Hann myndi ekki aðeins friðþægja fyrir syndir okkar, heldur einnig, sem hluta af þeirri friðþægingu, sigrast á líkamsdauðanum sem við yrðum háð vegna falls Adams.

Fyrir meira en tvö þúsund árum síðan fæddist því Kristur, frelsari okkar, hér á jörðu, í fjárhúsi í Betlehem. Messías, sem fyrir löngu var sagt fyrir um, var kominn.

Afar lítið hefur verið skrifað um bernsku Jesú. Ég ann þessu versu úr Lúkasarguðspjalli: „Og Jesús þroskaðist að visku og vexti, og náð hjá Guði og mönnum.”⁶ Og í Postulasöggunni er stutt setning um frelsarann sem hefur djúpa merkingu: „Hann gekk um, gjörði gott.”⁷

Hann var skírður af Jóhannesi í ánni Jórdan. Hann kallaði tólf postula. Hann blessaði hina sjúku. Hann veitti lömuðum mátt, blindum sýn, daufum heyrn. Hann reisti jafnvel hina dánú aftur til lífsins. Hann kenndi, hann vitnaði og gaf okkur fullkomið fordæmi að fylgja.

Og síðan dró að lokum hinnar

jarðnesku þjónustu frelsarans. Síðasta kvöldmáltíðin með postulunum var snædd í loftsal einum. Fram undan lá Getsemane og krossinn á Golgata.

Enginn jarðneskur fær með fullu skilið mikilvægi þess sem Kristur gerði fyrir okkar í Grasgarðinum. Hann lýsti síðar sjálfur þeirri reynslu: „[Þjáningin] ... varð þess valdandi, að ég, sjálfur Guð, æðstur allra, skalf af sársauka og blóð draup úr hverri svitaholu, og þjáðist bæði á líkama og í anda.”⁸

Eftir kvölina í Getsemane, var hann, nú þrotinn af kröftum, tekinn hörðum höndum og leiddur fyrir Annas, Kaifas, Pílatus og Heródes. Hann var ákærður og honum formælt. Hörð högginn veiktu enn frekar særðan líkama hans. Blóð rann niður vanga hans undan grimmilegri þyrnikórónu sem þrýst var á höfuð hans og stakkt inn í enni hans. Og síðan var hann aftur leiddur fyrir Pílatus, sem lét undan reiðilegum hrópum múgsins: „Krossfestu, krossfestu hann.”⁹

Hann var húðstrýktur með svipu, en beittir málmbútar og bein voru ofin inn í leðurreimar hennar. Hann reis á fætur eftir grimmileg högginn og reikandi í sporum bar hann krossinn þar til hann gat ekki haldið áfram og annar axlaði byrðina fyrir hann.

Að lokum, uppi á Hauskúpuhæð, var særður líkami hans negldur á krossinn, en hjálparvana fylgjendur hans horfðu á. Miskunnarlaust var hann hæddur, honum bölvað og hann gerður að athlægi. En þó hrópaði hann: „Faðir, fyrirgef þeim, því

að þeir vita ekki hvað þeir gjöra.”¹⁰

Kvalastundirnar liðu meðan líf hans fjaraði út. Af skrælnuðum vör- unum komu orðin: „Faðir, í þínar hendur fel ég anda minn! Og er hann hafði þetta mælt, gaf hann upp andann.”¹¹

Þegar friðsæld og huggun hins miskunnsama dauða leysti hann frá sorgum jarðlífsins, sneri hann aftur til návistar föður síns.

Á síðustu stundu hefði meistarinn getað komið til baka. En hann gerði það ekki. Hann laut neðar öllu, svo að hann gæti frelsað allt. Líflaus lík- ami hans var fljótt en blíðlega lagður í lánsgröfina.

Engin orð kristninnar hafa meiri þýðingu fyrir mig en þau sem eng- illinn mælti við grátandi Maríu Magdalenu og hina Maríu, þegar þær nálgðuðust gröfina á fyrsta degi vikunnar, til að annast líkama Drottins síns. Engill sagði:

„Hví leitið þér hins lifanda meðal dauðra?

Hann er ekki hér, hann er upp risinn.”¹²

Frelsari okkar lifði á ný. Dýrðlegasti, huggunarríkasti og mest hughreystandi atburður mannkynssögunnar hafði gerst — sigurinn yfir dauðanum. Þjáningum og kvöl Getsemane og Golgata hafði verið sópað burt. Sáluhjálpar mannkyns hafði verið tryggð. Fall Adams hafði verið endurheimt.

Tóm gröfin þennan fyrsta páskamorgun veitti svarið við spurn- ingu Jobs: „Þegar maðurinn deyr, lifnar hann þá aftur?” Til allra sem heyra rödd mína boða ég, að þegar maðurinn deyr, þá mun hann lifa á

ný. Við vitum það, því að við höfum ljós opinberaðs sannleika.

„Því að þar eð dauðinn kom fyrir mann, kemur og upprisa dauðra fyrir mann.

Því að eins og allir deyja fyrir sam- band sitt við Adam, svo munu allir lífgaðir verða.”¹³

Ég hef lesið — og ég trúi — vitnisburði þeirra sem reyndu sorg krossfestingar Krists og gleði upp- risu hans. Ég hef lesið — og ég trúi — vitnisburði þeirra í Nýja heimin- um sem hinn sami upprisni Drottinn vitjaði.

Ég trúi vitnisburði þess eina, í þessari ráðstöfun, sem talaði við föðurinn og soninn í lundi sem nú kallast helgur, og gaf líf sitt til inn- siglunar þeim vitnisburði með blóði sínu. Hann sagði:

„Og nú, eftir þá mörgu vitnis- burði, sem gefnir hafa verið um hann, er þetta vitnisburðurinn, síð- astur allra, sem við gefum um hann: Að hann lifir!

Því að við sáum hann, já, Guði til hægri handar, og við heyrðum rödd- ina, sem bar vitni um, að hann er hinn eingetni föðurinn.”¹⁴

Dimmu dauðans má ætíð eyða með ljósi opinberaðs sannleika. „Ég er upprisan og lífið,” sagði meistar- inn.¹⁵ „Frið læt ég yður eftir, minn frið gef ég yður.”¹⁶

Í árána rás hef ég heyrt og lesið vitnisburði, óteljandi, sem fólk hefur deilt með mér, fólk sem ber vitni um raunveruleika upprisunnar og hefur hlotið, á þeirri stundu sem þörfin var mest, þann frið og þá huggun sem frelsarinn lofaði.

Ég segi ykkur einungis frá broti af

einni slíkri frásögn. Fyrir tveimur vikum síðan fékk ég hrifandi bréf frá föður sjö barna sem skrifaði um fjölskyldu sína, einkum son sinn Jason, sem veiktist þegar hann var ellefu ára gamall. Næstu árin tóku veikindi Jasons sig upp nokkrum sinnum. Þessi faðir sagði frá jákvæðu viðhorfi Jasons og sólskinsskapi, þrátt fyrir heilsuleysið. Jason hlaut Aronsprestðemið 12 ára gamall og „leysti alltaf fúslega og vel af hendi ábyrgð sína, hvort heldur honum leið vel eða ekki.” Hann hlaut viður- kenningu Arnarskáta þegar hann var 14 ára.

Síðasta sumar, skömmu eftir 15 ára afmælisdag sinn, var Jason enn á ný lagður inn á sjúkrahús. Í einni heimsókn sinni til Jasons kom faðir hans að honum með lokuð augun. Hann vissi ekki hvort hann var sof- andi eða vakandi, en fór að tala blíð- lega til hans. „Jason,” sagði hann, „Ég veit að þú hefur mátt þola margt á stuttri ævi þinni og að núverandi líðan þín er erfið. Jafnvel þótt mikil barátta sé fram undan, vil ég ekki að þú glatir nokkru sinni trú þinni á Jesú Krist.” Honum brá þegar Jason samstundis opnaði augun og sagði: „Aldrei!” skýrum og ákveðnum rómi. Jason lokaði síðan augunum og sagði ekkert fleira.

Faðir hann skrifaði: „Með þessari einföldu yfirlýsingu gaf Jason einn kröftugasta og tærasta vitnisburð um Jesú Krist sem ég hef nokkru sinni heyrt. . . Er þessi yfirlýsing hans, ‚Aldrei!’ greyptist inn í sál mína þennan dag, fylltist hjarta mitt gleði yfir þeirri blessun sem himn- eskur faðir hefur veitt mér, að vera

faðir svo undursamlega göfugs drengs ... [Þetta] var í síðasta sinn sem ég heyrði hann gefa vitnisburð sinn um Krist.”

Þótt fjölskylda hans hafi búist við að þetta yrði líkt og aðrar spítalalegur hans, dó Jason tæpum tveimur vikum síðar. Eldri bróðir og systir þjónuðu í trúboði á þeim tíma. Annar bróðir, Kyle, hefur nú fengið trúboðsköllun sína. Í raun hafði köllunin komið fyrir en ætlað var og þann 5. ágúst, aðeins viku áður en Jason lést, safnaðist fjölskyldan saman á sjúkrastofu hans svo að Kyle gæti opnað trúboðsköllunarbréfið þar með allri fjölskyldunni.

Í bréfi sínu til mín sendi þessi faðir mér mynd af Jason á sjúkrabeði sínu, þar sem stóri bróðir hans, Kyle, stendur við hlið hans og heldur á trúboðskölluninni. Þessi texti var skráður undir myndina. „Kallaðir til að þjóna í trúboði sínu saman — beggja vegna hulunnar.”

Bróðir Jasons og systir, sem voru við trúboðsstörf, sendu falleg og

hughreystandi bréf heim, sem lesin voru við útför Jasons. Systir hans, sem þjónar í vesturtrúboðinu í Buenos Aires í Argentínu, skrifaði meðal annars: „Ég veit að Jesús Kristur lifir, og vegna þess að hann lifir munum við öll, þar á meðal okkar kæri Jason, einnig lifa. . . . Við getum fundið huggun í þeirri öruggu vitneskju að við höfum verið innsigliuð saman sem eilíf fjölskylda. . . . Ef við gerum okkar besta til að hlýða og bæta okkur í þessu lífi, munum við sjá [hann á ný].” Hún sagði einnig: „Ritningargrein sem ég hef lengi unnað fær nýja og mikilvæga merkingu á þessum tíma. Í Opinberunarbókinni, 21. kapítula, 4. vers segir: ‚Og [Guð] mun þerra hvert tár af augum þeirra. Og dauðinn mun ekki frammar til vera, hvorki harmur né vein né kvöl er frammar til.’”

Kæru bræður og systur, á stundum hinnar dýpstu sorgar getum við fundið djúpan frið í orðum engilsins þennan fyrsta páskamorgun: „Hann er ekki hér, hann er upp risinn.”¹⁷

Hann er upp risinn! Hann er upp risinn!

*oss með söng því fagna ber.
Grafarríkið rofið befur,
rödd sú glöð um heiminn fer.
Kristur dauðans valdið vann,
veröld leysti' úr fjötrum hann.*¹⁸

Sem eitt af hans sérstöku vitnum á jörðu í dag, lýsi ég því yfir þennan dýrðlega páskamorgun, að þetta er sannleikur, í hans heilaga nafni — sjálfu nafni Jesú Krists, frelsara okkar — amen.

HEIMILDIR

1. Robert Louis Stevenson, “Requiem,” í *An Anthology of Modern Verse*, rits. af A. Methuen (1921), 208.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3. útg. (1916), 20.
3. Job 14:14.
4. Sjá 1 Mós 1:1-27.
5. Sjá Job 38:7.
6. Lúk 2:52.
7. Post. 10:38
8. Kenning og sáttmálar 19:18.
9. Lúk 23:21.
10. Lúk 23:34.
11. Lúk 23:46.
12. Lúkas 24:5-6.
13. 1 Kor 15:21-22.
14. Kenning og sáttmálar 76:1-6.
15. Jóh 11:25.
16. Jóh 14:27.
17. Matt 28:6.
18. „Hann er upp risinn!“ *Hymns*, nr. 199.

Kennsla fyrir okkar tíma

A fjórða sunnudegi hvers mánaðar skulu Melkisedeksprestæmi og Líknarfélag kenna námsefnið „Kennsla fyrir okkar tíma.“ Hverja lexíu má setja saman úr einni ræðu eða fleirum frá síðustu aðalráðstefnu. Stikuforsetar og umdæmisforsetar geta valið hvaða ræður skal kenna og þeim er einnig heimilt að fela biskupum og greinarforsetum þá ábyrgð. Leiðtogar ættu að leggja áherslu á að sama náms-efnið sé kennt fyrir bræðurnar í Melkisedeksprestæminu og systurnar í Líknarfélaginu á sömu sunnudögum.

Þau ykkar sem sitja kennslustund á fjórða sunnudegi eru hvött til að kynna ykkur síðasta tímarit aðalráðstefnu.

Ábendingar um lexíur úr ræðum

Biðjið þess að heilagur andi verði með ykkur þegar þið nemið og kennið ræður. Þið getið freistast til

þess að nota annað efni, en ráðstefnuræður er það námsefni sem nota skal. Verkefni ykkar er að hjálpa öðrum að læra fagnaðarerindið og lifa eftir því, líkt og kennt er á síðustu aðalráðstefnu kirkjunnar.

Lesið ræðurnar og gætið að reglum og kenningum sem nemendur ykkar hafa þörf fyrir. Gætið einnig að frásögnum, tilvísunum í ritningarnar og staðhæfingum í ræðunum, sem auðvelda ykkur að kenna sannleikann.

Gerið drög að því hvernig þið kennið reglurnar og kenningarnar. Í kennsludrögum ykkar ættu að vera spurningar sem gagnlegar eru nemendum:

- Gætið að reglum og kenningum í ræðunum.
- Hugsjið um merkingu þeirra.
- Miðlið hugmyndum, lífsreynslu og vitnisburði.
- Heimfærið reglurnar og kenningarnar upp á líf þeirra.

MÁNUÐIR	NÁMSEFNI FJÓRÐA SUNNUDAGS
Maí 2010 – október 2010	Ræður gefnar út í Liahóna maí 2010*
Nóvember 2010 – apríl 2011	Ræður gefnar út í Liahóna nóvember 2010*

*Ræður þessar eru aðgengilegar (á mörgum tungumálum) á conference.lds.org og einnig á íslensku á www.kirkjajesuskristis.is.